

[Sneum.]

og det er vel nok en Praksis, man ikke kan være bekendt. Gaardspladsen er saa lille, at hvis en Bil skal placeres dér — og det hænder jo af og til —, saa maa Betjentenes Cykler flyttes ud paa Gaden, for der er ikke engang Kælderplads til Cyklerne.

De Opgaver, Politiet har, bliver sikkert ikke formindsket i Fremtiden, tværtimod. I Justitsministeriet og hos Statspolitiets Ledelse ved man desuden godt, at Politiet i Aarhus saavel som Politiet i København ikke sjældent faar paalagt særlige Opgaver af alvorlig Art — jeg behøver ikke at uddybe dette yderligere, og det vil jeg heller ikke gøre. Men jeg vil ogsaa i denne Forbindelse pege paa, at Udrustningsdepotet for Midtjylland er placeret i Aarhus, og ofte maa Mandskabet herfra til andre Byer af den Grund. Jeg vil henvise bl. a. til Indvielsen af Fredericia Havn og Indvielsen af Vildsund-Broen.

Dette og meget andet er jo Politiets Pligt, og den søger selvfølgelig ingen at skyde fra sig, men der er Grund til at forlange, at der stilles tilstrækkelige og ordentlige Lokaler til Raadighed for det Personale, der skal udføre Arbejdet, og Lokaler, som ogsaa Publikum kan være tilfreds med at komme i. Der er for Tiden 122 egentlige Polititjenestemænd i Aarhus, og dertil kommer ca. 15 Kontorfolk. Det er et Personale, der stadig vokser i Antal, og derfor er Rammerne om Administrationsarbejdet for længst sprængt.

Om godt et Aar er Aarhus færdig med Opførelsen af sit nye, monumentale Raadhus. Jeg mener derfor, Tiden maa være inde til, at man ret snart gaar i Gang med Overvejelser angaaende en ny Politigaard i Aarhus. Jeg er sikker paa, at der let vil kunne findes en egnet Plads, hvor Udviklingsmuligheder er til Stede, og jeg anmoder derfor Justitsministeren og de højeste Politimyndigheder om at tage imod min Henstilling med Velvilje.

Endnu et Forhold, som hører under Justitsministeriet, skal jeg lige røre ved. Det angaar Antagelse af Politibetjente efter den nye Lov. I det Regulativ, der af Chefen for Statspolitiet er udsendt til Politimestrene, hedder det bl. a., at en Ansøgers Ansøgning indsendes til Rigspolitichefen gennem Politidirektøren eller den stedlige Politimester, saafremt Ansøgeren efter Politimesterens eller Politidirektørens Mening maa anses for egnet til Antagelse som Politibetjent.

Jeg finder det rigtigt, at Politimesteren holder Ansøgninger tilbage fra Folk, der f. Eks. har været straffet, eller som lider af

en eller anden fysisk Svaghed, der gør dem uskikket til Stillingen. Men der er i denne Bestemmelse aabnet Mulighed for ogsaa at tage andre, f. Eks. visse politiske Hensyn, og det kan virke uretfærdigt. Jeg mener ikke, at en bestemt politisk Opfattelse eller Orientering bør være et Plus for en Ansøger til Statens Stillinger, aldeles ikke, men jeg er ogsaa af den Opfattelse, at den ikke bør være et Minus, naar alt andet er i god Orden, og i denne principielle Opfattelse tror jeg ogsaa, at man i Justitsministeriet vil være enig med mig. Jeg tager derfor Anledning til at fremhæve dette Forhold her paa dette Sted, fordi der bør administreres af de stedlige Politimyndigheder efter Reglernes § 2, saaledes at berettiget Kritik maa være udelukket.

Jørgen Gram: I dyb Alvor er det danske Folk gaaet ind i de sidste Uger, hvor store Afgørelser med Krigens Midler hidføres mellem forskellige Folk. Ogsaa mange andre, af selve Krigens hidtil uberørte Folk er i følelig og overraskende Grad draget ind under de mægtige Begivenheders Virkninger. Naar Hensyn tages til vort demokratiske og frie Lands Styre, hvor Ytringsfriheden betragtes som et af vore værdifuldeste Goder, saa maa det slaas fast, at den danske Regering, det danske Folk, de danske betydende Partier med deres Presse samt alle danske Erhverv kraftigt og enstemmigt har tilkendegivet Viljen til paa enhver Maade at holde sig fri for al Indblanding i Tvistigheder med nogen som helst.

Indtil i Gaar havde Odførerne for de politiske Partier her i Salen givet Udtryk i samme Retning. Det maa da forundre og beklages, at samtidig med at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen udtaler Antipati mod det finske Folk, der ikke er med i nogen Krig, men er inde under store Vanskeligheder, rejser det ærede Medlem Hr. Jens Møller en i Realiteten og i Formen meget stærk Kritik mod det danske Folk. Det ærede Medlem beskylder det danske Folk for, at det i sin Holdning over for det tyske Folk ikke er neutralt, og at der i de danske Partier og deres Presse i Aarevis er ført en Ophidselseskampagne, der har ophidset Grænsebefolkningen mod Tyskland, saaledes at Kløfterne og Modsætningerne mellem de to Nationaliteter i Dag er saa store og dybe, som de aldrig har været.

Hvad er dette for en Tale? Hvad har den til Formaal? Som en af Grænselandets Beboere og valgte Repræsentanter maa jeg bestemt og afgjort protestere mod disse Postulater. Grænselandets Befolkning, der